

Udenrigsministeriet
 Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret
 Asiatisk Plads 2 – 1448 København K
 Tlf.: 33 92 03 24 Fax: 33 92 03 03

JTEU j.nr. 2015 - 30240
 14. februar 2020

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i den indeværende uge samt i de kommende to uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistes, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistes.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Proces-skridt	Dato
C-836/18	<p>Subdelegación del Gobierno en Ciudad Real</p> <p><u>Emne:</u> Familiesammenføring med en tredjelandstatsborger.</p> <p><u>Spørgsmål:</u> 1) Henset til at den spanske civillovbogs artikel 68 bestemmer, at ægtefæller har pligt til at bo sammen, kan kravet om, at en spansk statsborger, der ikke har udøvet sin ret til fri bevægelighed, skal opfylde betingelserne i artikel 7[,stk. 1,] i kongeligt dekret nr. 240/2007 som en nødvendig betingelse for at få anerkendt opholdsretten for vedkommendes ægtefælle, som ikke er unionsborger, i overensstemmelse med artikel 7[, stk. 2,] i kongeligt dekret nr. 240/2007 – såfremt disse betingelser ikke er opfyldt – da udgøre en tilsidesættelse af artikel 20 [TEUF], hvis den spanske statsborger som følge af nægtelsen af denne ret er nødsaget til at forlade Unionens område som helhed? 2) Under alle omstændigheder, uanset det foregående og besvarelsen af det første spørgsmål og henset til Den Europæiske Unions Domstols praksis, bl.a. dom af 8. maj 2018, C-82/16, K.A. m.fl. mod Belgische Staat, er den spanske stats praksis – hvorefter bestemmelsen i artikel 7 i kongeligt dekret nr. 240/2007 automatisk anvendes, og der nægtes opholdsret til et familiemedlem til en unionsborger, der aldrig har udøvet sin ret til fri bevægelighed, alene af den grund, at unionsborgeren ikke opfylder betingelserne i denne bestemmelse, uden at det i den konkrete sag er blevet undersøgt, om der mellem den pågældende unionsborger og tredjelandstatsborgeren består et afhængighedsforhold af en sådan art, at dette, uanset</p>	Justitsministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet	Dom	27.02.20

	grunden hertil og i betragtning af de foreliggende omstændigheder, medfører, at unionsborgeren, såfremt tredjelandsstatsborgeren nægtes opholdsret, ikke kan blive adskilt fra det familiemedlem, som unionsborgeren er afhængig af, og må forlade Unionens område – da i strid med artikel 20 [TEUF]?			
--	--	--	--	--

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessent	Proces skridt	Dato
C-97/19	Pfeifer & Langen Skal artikel 78, stk. 3, i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks fortolkes således, at en toldangivelse i et tilfælde som det i hovedsagen omhandlede i henhold hertil skal verificeres og berigtiges på en sådan måde, at oplysningerne om klarereren erstattes af angivelsen af den person, til hvem der er blevet udstedt en importlicens for den indførte vare, og denne person repræsenteres af den person, der var angivet som klarerer i toldangivelsen, og som har fremlagt en fuldmagt fra indehaveren af importlicensen for toldstedet?	Toldstyrelsen	GA	25.02.20
C-788/19	Stanleyparma et Stanleybet Malta 1) Skal artikel 56, 57 og 52 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, Domstolens praksis på området for spil og væddemål, navnlig i dom Gambelli (C-243/01), Placanica [m.fl.] (C-338/04, C-359/04 og C-360/04), Costa og Cifone (C-72/10 og C-77/10) samt Laezza (C-375/14), og på området for afgiftsmæssig forskelsbehandling, i særdeleshed i dom Lindman (C-42/02), Kommissionen mod Spanien (C-153/08) samt Blanco og Fabretti (C-344/13 og C- 367/13), samt de EU-retlige principper om ligebehandling og om forbud mod forskelsbehandling, også i lyset af Corte costituzionales dom af 23. januar 2018, fortolkes således, at de er til hinder for en national lovgivning som den omhandlede italienske lovgivning, hvorefter nationale mellemlid, der overfører spilledata for spiludbydere med hjemsted i andre EU-medlemsstater, navnlig spiludbydere med samme kendetegn som selskabet Stanleybet Malta Ltd., og eventuelt også spiludbydere selv, solidarisk med deres nationale mellemlid, pålægges en enhedsafgift af tipning og væddemål i medfør af artikel 1-3 i lovdekret nr. 504 af 23. december 1998, som ændret ved artikel 1, stk. 66, litra b), i stabilitetsloven for 2011? 2) Skal artikel 56, 57 og 52 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, Domstolens praksis på området for spil og væddemål, navnlig i dom Gambelli (C-243/01), Placanica [m.fl.] (C-338/04, C-359/04 og C-360/04), Costa og Cifone (C-72/10 og C-77/10) samt Laezza (C-375/14), og på området for afgiftsmæssig forskelsbehandling, i særdeleshed i dom Lindman (C-42/02), Kommissionen mod Spanien (C-153/08) samt Blanco og Fabretti (C-344/13 og C- 367/13), samt de EU-retlige principper om ligebehandling og om forbud mod forskelsbehandling, også i lyset af Corte costituzionales dom af 23. januar 2018, fortolkes således, at de er til hinder for en national lovgivning som den omhandlede italienske lovgivning, hvorefter kun nationale mellemlid, der overfører spilledata for	Skatteministeriet	Dom	26.02.20

	<p>spiludbydere med hjemsted i andre EU-medlemsstater, navnlig spiludbydere med samme kendetegn som selskabet Stanleybet Malta Ltd., men ikke nationale mellemed, der overfører spilledata for spiludbydere med statslig koncession, der udøver samme virksomhed, pålægges en enhedsafgift af tipning og væddemål i medfør af artikel 1-3 i lovdekret nr. 504 af 23. december 1998, som ændret ved artikel 1, stk. 66, litra b), i stabilitetsloven for 2011?</p> <p>3) Er artikel 52 og 56 ff. i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, Domstolens praksis på området for spil og væddemål samt ligebehandlingsprincippet og princippet om forbud mod forskelsbehandling, også i lyset af Corte costituzionales dom af 23. januar 2018, til hinder for en national lovgivning som den italienske, der følger af artikel 1, stk. 644, litra g), i lov nr. 190/2014, hvorefter nationale mellemed, der overfører spilledata for spiludbydere med hjemsted i andre EU-medlemsstater, navnlig spiludbydere med samme kendetegn som selskabet Stanleybet Malta Ltd., og eventuelt også spiludbyderne selv, solidarisk med deres nationale mellemed, pålægges at betale enhedsafgiften af [tipning og] væddemål i medfør af lovdekret nr. 504/1998 med udgangspunkt i et fast afgiftsgrundlag svarende til tre gange den gennemsnitlige indsamling af indsatser i den provins, hvor indsamlingsvirksomheden eller indsamlingsstedet er lokaliseret, opgjort på baggrund af de i den nationale totalisator registrerede data vedrørende data vedrørende afgiftsperioden inden referenceperioden?»</p>			
C-298/18	<p>Grafe et Pohle</p> <p>Sagen vedrører: 1. Skal en situation, hvori betjeningen af busruter overgår fra et busselskab til et andet i henhold til en udbudsprocedure i medfør af [Rådets] direktiv 92/50/EØF [af 18. juni 1992 om samordning af fremgangsmåderne ved] indgåelse af offentlige tjenesteydelsesaftaler, anses for at udgøre en overførsel af en bedrift i den betydning, hvori udtrykket er anvendt i artikel 1, stk. 1, i [Rådets] direktiv 77/187/EØF [af 14. januar 1977 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varetagelse af arbejdstagernes rettigheder i forbindelse med overførsel af virksomheder, bedrifter eller dele af bedrifter], selv om der ikke er overdraget driftsmidler i nævneværdigt omfang, navnlig ingen busser, mellem de to nævnte virksomheder? 2. Berettiger antagelsen af, at busserne i forbindelse med en midlertidig tildeling af tjenesteydelserne ud fra en fornuftig driftsøkonomisk beslutning på grund af deres alder og de stigende tekniske krav (udstødningsværdier, busser med lav indstigning) ikke længere har væsentlig betydning for bedriftens værdi, at Domstolen kan fravige sin dom af 25. januar 2001 (C-172/99) således, at også overtagelse af en væsentlig del af personalet under disse betingelser kan føre til, at direktiv 77/187/EØF finder anvendelse?</p>	Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	Dom	27.02.20
C-405/18	<p>AURES Holdings</p> <p>1) Kan begrebet etableringsfrihed som omhandlet i artikel 49 [TEUF] anses for at omfatte en simpel flytning af stedet for en virksomheds ledelse fra en medlemsstat til en anden medlemsstat? 2) Hvis det er tilfældet, er det da i strid med artikel 49, 52 og 54 [TEUF], såfremt national lovgivning ikke tillader en enhed fra en anden medlemsstat, i forbindelse med en flytning af dens forretningssted eller stedet for dens ledelse til Den Tjekkiske Republik, at anvende et skattemæssigt underskud, der er realiseret i den anden medlemsstat?</p>	Erhvervsstyrelsen	Dom	27.02.20

C-649/18	<p>A</p> <p>Følgende præjudicielle spørgsmål fremsendes til Den Europæiske Unions Domstols Justitskontor med henblik på at få afklaret, om EU-lovgivningen, herunder [,]</p> <ul style="list-style-type: none"> - artikel 34 TEUF, - bestemmelserne i artikel 85c i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/83/EF af 6. november 2001 om oprettelse af en fællesskabskodeks for humanmedicinske lægemidler (med senere ændringer), og - bestemmelsen om det indre marked i artikel 3 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF af 8. juni 2000 om visse retlige aspekter af informationssamfundstjenester, navnlig elektronisk handel, i det indre marked gør det muligt for en EU-medlemsstat på dens område at pålægge apoteker, som er hjemmehørende i en anden EU-medlemsstat, at overholde særlige regler vedrørende: <ul style="list-style-type: none"> - forbud mod at opfordre kunderne ved hjælp af metoder, som er i strid med apotekerhvervet i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel R 4235-22 i den franske lov om offentlig sundhed - forbud mod at tilskynde patienter til at misbruge lægemidler i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel R 4235-64 i den franske lov om offentlig sundhed - forpligtelsen til at iagttage god praksis i forbindelse med udlevering af lægemidler som defineret af medlemsstatens myndigheder, idet det herved bl.a. kræves, at der indgår et sundhedsspørgeskema i forbindelse med køb af lægemidler online, og forbydes at anvende søge- og annonceringsydelser mod betaling, således som fastsat i den franske social- og sundhedsministers bekendtgørelse af 28. november 2016? 	Sundheds- og Ældreministeriet Lægemiddelstyrelsen	GA	27.02.20
C-754/18	<p>Ryanair Designated Activity Company</p> <p>1) Skal artikel 5, stk. 2, om retten til indrejse i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område, om ændring af forordning (E[Ø]F) nr. 1612/68 og om ophævelse af direktiv 64/221/EØF, 68/360/EØF, 72/194/EØF, 73/148/EØF, 75/34/EØF, 75/35/EØF, 90/364/EØF, 90/365/EØF og 93/96/EØF fortolkes således, at såvel besiddelse af et gyldigt opholdskort som omhandlet i direktivets artikel 10 som besiddelse af et tidsubegrænset opholdskort som omhandlet i direktivets artikel 20 med henblik på nævnte direktiv fritager familiemedlemmet for forpligtelsen til at være i besiddelse af et visum ved indreisen til en medlemsstats område?</p> <p>2) Såfremt det første præjudicielle spørgsmål besvares bekræftende: Skal artikel 5 i direktiv 2004/38 og denne artikels stk. 2 da fortolkes på samme måde, hvis en person, som er familiemedlem til en unionsborger og ikke har statsborgerskab i en anden medlemsstat, har opnået retten til tidsubegrænset ophold i Det Forenede Kongerige, og det er denne stat, der har udstedt det tidsubegrænsede opholdskort? Med andre ord: fritager besiddelse af et tidsubegrænset opholdskort som omhandlet i nævnte direktivs artikel 20, som er udstedt af Det Forenede Kongerige, en person, der besidder dette, for forpligtelsen til at opnå visum, uanset om hverken Rådets forordning (EF) nr. 539/2001 af 15. marts 2001 om fastlæggelse af listen over de tredjelande, hvis statsborgere skal være i besiddelse af visum ved passage af de ydre grænser, og</p>	Transport- og Boligministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet	GA	27.02.20

	<p>listen over de tredjelande, hvis statsborgere er fritaget for dette krav, som er nævnt i artikel 5, stk. 2, i direktiv 2004/38, eller Europa- Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/399 af 9. marts 2016 om en EU-kodeks for personers grænsepassage (Schengengrænsekodeks) finder anvendelse i denne stat?</p> <p>3) Såfremt det første og det andet præjudicielle spørgsmål besvares bekræftende: skal besiddelse af et opholdskort, der er udstedt i overensstemmelse med artikel 20 i direktiv 2004/38, da i sig selv anses for at være et tilstrækkeligt bevis for, at kortets indehaver er familiemedlem til en unionsborger og i sin egenskab af familiemedlem, uden behov for yderligere kontrol eller attesting, har tilladelse til at indrejse til en anden medlemsstats område og er fritaget for visumpligten i henhold til nævnte direktivs artikel 5, stk. 2?</p> <p>4) Såfremt Domstolen besvarer det tredje præjudicielle spørgsmål benægtende: skal artikel 26, stk. 1, litra b), og stk. 2, i konventionen om gennemførelse af Schengen-aftalen da fortolkes således, at luftfartsselskabet – ud over at kontrollere rejsedokumenterne – skal kontrollere, at en passager, der ønsker at rejse med det tidsbegrænsede opholdskort som omhandlet i artikel 20 i direktiv 2004/38, reelt er familiemedlem til en unionsborger på tidspunktet for indreisen?</p> <p>5) Såfremt Domstolen besvarer det fjerde præjudicielle spørgsmål bekræftende:</p> <p>i) i tilfælde af, at luftfartsselskabet ikke kan fastslå, at en passager, der ønsker at rejse med det tidsbegrænsede opholdskort som omhandlet i artikel 20 i direktiv 2004/38, reelt er familiemedlem til en unionsborger på indrejetidspunktet, er luftfartsselskabet da forpligtet til at nægte boarding og afvise at transportere den pågældende til en anden medlemsstat?</p> <p>ii) i tilfælde af, at luftfartsselskabet ikke kontrollerer denne omstændighed eller ikke afviser at transportere den passager, der ikke kan dokumentere sin status som familiemedlem, men som i øvrigt er i besiddelse af et tidsbegrænset opholdskort, kan der da udstedes en bøde til dette luftfartsselskab af denne årsag i henhold til artikel 26, stk. 2, i konventionen om gennemførelse af Schengen-aftalen?</p>			
C-18/19	<p>Stadt Frankfurt am Main</p> <p>Er artikel 16, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/115/EF af 16. december 2008 om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold (EUT 2008, L 348, s. 98) til hinder for en national ordning, hvorefter frihedsberøvelse med henblik på udsendelse kan ske i et fængsel, når den pågældende udlænding udgør en væsentlig trussel mod tredjeparters liv og helbred eller væsentlige retsgoder vedrørende den indre sikkerhed, hvorved den person, der frihedsberøves i perioden indtil udsendelse, holdes adskilt fra indsatte, der afsoner en straf?</p>	Udlændinge- og Integrationsministeriet	GA	27.02.20
C-74/19	<p>Transportes Aéreos Portugueses</p> <p>1) Er den omstændighed, at en passager under en flyvning bider andre passagerer og overfalder besætningsmedlemmer, der forsøger at berolige den pågældende – hvilket ifølge flyets kaptajn begrundes, at flyet sætter kursen mod den nærmeste lufthavn for at sætte pågældende af og losse dennes bagage, hvorefter flyet ankommer forsinket til bestemmelsesstedet – omfattet af begrebet »usædvanlige omstændigheder«, som er nævnt i 14. betragtning til forordning (EF) nr. 261/2004?</p>	Transport- og Boligministeriet Forbruger Europa	GA	27.02.20

	<p>2) Kan luftfartsselskabet fritages for ansvaret for en forsinket flyafgang ved returflyvningen, hvor den passager, som har indgivet en klage (nu sagsøger), boarder, som følge af en »usædvanlig omstændighed«, som opstår på det samme flys udrejse, som gennemføres umiddelbart inden returflyvningen?</p> <p>3) For så vidt angår artikel 5, stk. 3, i forordning nr. 261/2004: traf luftfartsselskabet (nu sagsøgte) alle forholdsregler, der med rimelighed kunne træffes, uden at det på trods heraf var muligt at forhindre forsinkelsen, idet luftfartsselskabet på baggrund af en undersøgelse konkluderede, afsendelsen af et nyt fly ikke ville forhindre den allerede opståede forsinkelse, og transitpassageren (nu sagsøgeren) blev henvist til den følgende dags flyvning, eftersom nævnte selskab kun havde én daglig flyvning til passagerens endelige bestemmelsessted?</p>			
C-298/19	<p>Europa-Kommissionen mod Den Helleenske Republik Påstande: —Det fastslås, at Den Helleenske Republik ikke har overholdt den forpligtelse, som påhviler den i henhold til artikel 260, stk. 1 TEUF, idet den ikke har gennemført alle foranstaltninger til opfyldelse af den dom, som Domstolen afsagde den 23. april 2015 i sag C-149/14, Kommissionen mod Grækenland. —Den Helleenske Republik tilpligtes at betale en tvangsbøde på 23 753,25 EUR pr. dag for forsinkelsen med opfyldelsen af den dom, som blev afsagt i sag C-149/14, fra datoen for afsigelse af dom i nærværende sag indtil datoen for opfyldelsen af den dom, som blev afsagt i sag C-149/14. —Den Helleenske Republik tilpligtes at betale et beløb svarende til 2 639,25 EUR pr. dag fra datoen for afsigelse af dommen C-149/14 indtil datoen for afsigelse af dom i nærværende sag eller datoen for opfyldelsen af dom C-149/14, hvis dette sker først, og såfremt dette beløb ikke overstiger det, at betale et fast beløb på mindst 1 310 000 EUR. —Den Helleenske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	27.02.20
C-331/19	<p>Staatssecretaris van Financiën 1) Skal det i bilag III, nr. 1), til momsdirektivet af 2006 anvendte begreb levnedsmidler fortolkes således, at der herved i overensstemmelse med artikel 2 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 178/2002 af 28. januar 2002 om generelle principper og krav i fødevarerlovgivningen, skal forstås alle stoffer eller produkter, som, uanset om de er uforarbejdede eller helt eller delvis forarbejdede, er bestemt til eller med rimelighed må antages at skulle indtages af mennesker? Såfremt dette spørgsmål besvares benægtende, hvorledes skal dette begreb da defineres? 2) Såfremt spiselige produkter eller drikkevarer ikke kan anses for levnedsmidler bestemt til at indtages af mennesker, på grundlag af hvilke kriterier skal det da afgøres, om sådanne produkter normalt er bestemt til at anvendes som supplement til eller i stedet for levnedsmidler?»</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	GA	27.02.20
C-75/18	<p>Vodafone Magyarország 1) Skal artikel 49 TEUF, 54 TEUF, 107 TEUF og 108 TEUF fortolkes således, at de er til hinder for en foranstaltning i en medlemsstat, hvorved medlemsstatens lovgivning (lov om en særavgift på telekommunikation) medfører, at den faktiske afgiftsbyrde pålægges udenlandsk ejede afgiftspligtige personer? Er den nævnte virkning indirekte diskriminerende? 2) Er artikel 107 TEUF og 108 TEUF til hinder for en medlemsstats lovgivning, som fastlægger en afgiftspligt, der omfatter en</p>	Skatteministeriet Energistyrelsen	Dom	03.03.20

	<p>progressiv afgiftssats på omsætningen? Er det indirekte diskriminerende, hvis dette medfører, at den faktiske afgifts øverste trin hovedsageligt gør sig gældende for udenlandsk ejede afgiftspligtige personer? Udgør denne virkning forbudt statsstøtte? 3) Skal momsdirektivets artikel 401 fortolkes således, at den er til hinder for en medlemsstats lovgivning, der giver anledning til en sontring mellem udenlandske og nationale afgiftspligtige personer? Anses den specifikke afgift for at have karakter af omsætningsafgift? Er der med andre ord tale om en afgift, der er forenelig eller uforenelig med momsdirektivet?</p>			
C-323/18	<p>Tesco-Global Áruházak Sagen vedrører: 1. Er den omstændighed, at en afgiftspligtig person, som udøver detailhandel fra forretninger, hvis aktionærer er udlændinge, og driver flere forretninger som et enkelt forretningsdrivende selskab, underkastes en særavgift, hvis satser er stærkt progressive, og nævnte afgiftspligtige person faktisk hører under det højeste afgiftstrin, mens det i praksis viser sig, at afgiftspligtige personer med nationale aktionærer, der driver franchisevirksomhed under samme mærke – idet hver forretning typisk er et særskilt forretningsdrivende selskab – er fritaget for denne afgift eller hører under et af de lave afgiftstrin, hvorfor den afgift, som betales af selskaber med udenlandske aktionærer, og den samlede andel af afgiftsmæssige indtægter vedrørende disse reelt er væsentligt højere end fra afgiftspligtige personer med nationale aktionærer, forenelig med EUF-traktatens bestemmelser om princippet om forbud mod forskelsbehandling (artikel 18 TEUF og 26 TEUF), princippet om etableringsfriheden (artikel 49 TEUF), ligebehandlingsprincippet (artikel 54 TEUF), princippet om lighed hvad angår indehavelse af kapitalandele i selskaber som omhandlet i artikel 54 TEUF (artikel 55 TEUF), princippet om den frie udveksling af tjenesteydelser (artikel 56 TEUF), princippet om kapitalens frie bevægelighed (artikel 63 TEUF og 65 TEUF) og princippet om lighed hvad angår afgiftspålæggelse i forhold til virksomheder (artikel 110 TEUF)? 2. Er den omstændighed, at en afgiftspligtig person, som udøver detailhandel fra forretninger og driver flere forretninger som et enkelt forretningsdrivende selskab, underkastes en særavgift, hvis satser er stærkt progressive, og nævnte afgiftspligtige person faktisk hører under det højeste afgiftstrin, mens det i praksis viser sig, at afgiftspligtige personer med nationale aktionærer, der konkurrerer direkte med den førstnævnte afgiftspligtige person og driver franchisevirksomhed under samme mærke – idet hver forretning typisk er et særskilt forretningsdrivende selskab – er fritaget for denne afgift eller hører under et af de lave afgiftstrin, hvorfor den afgift, som betales af selskaber med udenlandske aktionærer, og den samlede andel af afgiftsmæssige indtægter vedrørende disse reelt er væsentligt højere end fra afgiftspligtige personer med nationale aktionærer, forenelig med EUF-traktatens bestemmelser om forbud mod statsstøtte (artikel 107, stk. 1, TEUF)? 3. Skal artikel 107 TEUF og artikel 108, stk. 3, TEUF fortolkes således, at deres virkninger omfatter en afgiftsforanstaltning, hvoraf en afgiftsfritagelse – der udgør statsstøtte – som finansieres ved indtægterne af denne afgiftsforanstaltning, er en integrerende del, for så vidt som lovgiver, inden særavgiften på</p>	Erhvervsstyrelsen	Dom	03.03.20

	<p>detailhandel blev indført, (på grundlag af markedsaktørernes omsætning) fastlagde størrelsen af de forventede budgetindtægter ved at anvende progressive satser på grundlag af omsætningen og ikke ved at indføre en generel afgiftssats og således nåede til et resultat, hvor lovgiver bevidst lod en del af markedsaktørerne være begunstiget af en fritagelse?</p> <p>4. Er princippet om procesækvivalens, effektivitetsprincippet og princippet om EU-rettens forrang til hinder for en medlemsstats praksis, hvorefter det under en afgiftskontrolprocedure, som er indledt af egen drift, eller under den efterfølgende retslige procedure – uagtet effektivitetsprincippet og princippet om pligten til at se bort fra en med EU-retten uforenelig national bestemmelse – er umuligt at indgive en anmodning om tilbagebetaling af en afgift, der er angivet i henhold til en national afgiftslovgivning, som er i strid med EU-retten, fordi afgiftsmyndigheden eller retsinstansen kun undersøger spørgsmålet om en tilsidesættelse af EU-retten som led i en særprocedure, der iværksættes efter begæring og alene inden proceduren af egen drift, skønt intet er til hinder for indgivelsen af en tilbagebetalingsanmodning som led i en administrativ eller retslig procedure hvad angår en afgift, hvis angivelse er i strid med national ret?</p>			
C-24/19	<p>A e.a. Vedrører blandt flere spørgsmål følgende: Følger det af SMV-direktivets artikel 2, litra a), og artikel 3, stk. 2, litra a), at artikel 99 i Besluit van de Vlaamse regering van 23 december 2011 wijziging van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende de vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning en van het besluit van de Vlaamse regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne [den flamske regerings bekendtgørelse af 23. december 2011 om ændring af den flamske regerings bekendtgørelse af 6. februar 1991 om fastsættelse af det flamske reglement for miljøtilladelser og af den flamske regerings bekendtgørelse af 1. juni 1995 om almindelige og sektorbestemte bestemmelser på miljøbeskyttelsesområdet] med henblik på disse bekendtgørelses tilpasning til den tekniske udvikling, afdeling 5.20.6 om anlæg til produktion af elektricitet ved hjælp af vindenergi, indført i VLAREM II, og Omzendbrief »Afwegingskader en randvoorwaarden voor de inplanting van windturbines« [cirkulæreskrivelsen »Vurderingsramme og krydsoverensstemmelse med hensyn til opførelse af vindturbiner« fra 2006, herefter under et benævnt »de foreliggende instrumenter«], der begge indeholder talrige bestemmelser om vindmøller, herunder bestemmelser om sikkerhed og efter omstændighederne de for de enkelte planzoner beregnede normer for slagskygge og støjniveau, skal kvalificeres som en plan eller et program i direktivets forstand? Såfremt det viser sig, at der burde være gennemført en miljøvurdering før de foreliggende forskrifter blev udstedt, kan retten da foreløbigt opretholde de ulovlige dele af disse forskrifter?</p>	Miljø- og Fødevareministeriet Energistyrelsen	GA	03.03.20
C-791/18	<p>Stichting Schoonzicht 1) Er artikel 184 til 187 i momsdirektivet af 2006 til hinder for en national reguleringsordning for investeringsgoder, som foreskriver en regulering, der strækker sig over en årrække, og hvor det samlede oprindeligt foretagne fradrag for investeringsgodet tilpasses (reguleres) på én gang i det første år</p>	Skattestyrelsen	GA	03.03.20

	af ibrugtagningen – som også er det første år for reguleringen – såfremt det ved ibrugtagningen viser sig, at det oprindeligt foretagne fradrag afviger fra det fradrag, som den momspligtige er berettiget til på grundlag af den virkelige anvendelse af investeringsgodet? Såfremt spørgsmål 1 besvares bekræftende: 2) Skal artikel 189, litra b), eller litra c), i momsdirektivet af 2006 fortolkes således, at den i spørgsmål 1 nævnte tilpasning på én gang af det oprindeligt foretagne fradrag i det første år af reguleringsperioden, er en foranstaltning, som Nederlandene kan træffe ved anvendelsen af artikel 187 i momsdirektivet af 2006?			
C-183/18	Bank BGŻ BNP Paribas 1. Skal artikel 1, litra a), artikel 9, stk. 3, og artikel 20, stk. 1 og stk. 2, litra b), i Rådets rammeafgørelse 2005/214/RIA af 24. februar 2005 om anvendelse af princippet om gensidig anerkendelse på bødestrafte fortolkes således, at en afgørelse vedrørende en bødestraf, der er blevet pålagt en juridisk person, og som er blevet fremsendt med henblik på fuldbyrdelse, ligeledes skal fuldbyrdes i fuldbyrdelsesstaten, såfremt de nationale bestemmelser om gennemførelse af rammebeslutningen ikke giver mulighed for fuldbyrdelse af en bødestraf, der er blevet pålagt en juridisk person? 2. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: Skal udtrykket »juridisk person« i artikel 1, litra a), og artikel 9, stk. 3, i rammeafgørelse 2005/214/RIA fortolkes i overensstemmelse med a) udstedelsesstatens lovgivning [artikel 1, litra c)], b) fuldbyrdelsesstatens lovgivning [artikel 1, litra d)], eller c) som et selvstændigt EU-retligt begreb, således at det tillige omfatter en filial af en juridisk person, uanset at en sådan ikke har status som retssubjekt i fuldbyrdelsesstaten?	Finanstilsynet	Dom	04.03.20
C-586/18 P	Buonotourist mod Kommissionen (appel) Påstande: — Den appellerede dom ophæves. — Det fastslås i henhold til artikel 263 TEUF og 264 TEUF, at Europa-Kommissionens afgørelse af 19. januar 2015 i statsstøttesag Sa.35843 (2014/c) (ex 2012/NN) (for 1 111 572,00 EUR) er ugyldig og uvirksom i sin helhed, for så vidt det heri fastslås, at de beløb, som er tildelt som kompensation for forpligtelserne til offentlig tjeneste i henhold til forordning (EØF) nr. 1191/69 (tildeling af kompensation i medfør af artikel 11 for tarifpligten i den offentlige sektor for lokaltransport), skal anses for en ikke-anmeldt foranstaltning, der udgør statsstøtte som omhandlet i traktatens artikel 107, stk. 1, og er uforenelig med det indre marked. — Det fastslås, at Kommissionens afgørelse af 19. januar 2015 vedrørende statsstøttesag Sa.35843 (2014/c) (ex 2012/NN) (1 111 572,00 EUR) i henhold til artikel 263 TEUF og 264 TEUF er ugyldig, for så vidt som den fastsætter operationelle foranstaltninger til tilbagesøgning fra den italienske stats side, — Kommissionen tilpligtes at betale de af Buonotourist s.r.l. afholdte omkostninger.	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	04.03.20

C-587/18 P	<p>CSTP Azienda della Mobilità mod Kommissionen (appel) Påstande: — Den appellerede dom ophæves. — Det fastslås i henhold til artikel 263 TEUF og 264 TEUF, at Europa-Kommissionens afgørelse af 19. januar 2015 i statsstøttesag Sa.35842 (2014/c) (ex 2012/NN) (for 4 951 838,25 EUR) er ugyldig og uvirksom i sin helhed, for så vidt det heri fastslås, at de beløb, som er tildelt som kompensation for forpligtelserne til offentlig tjeneste i henhold til forordning (EØF) nr. 1191/69 (tildeling af kompensation i medfør af artikel 11 for tarifpligten i den offentlige sektor for lokaltransport) (1), skal anses for en ikke-anmeldt foranstaltning, der udgør statsstøtte som omhandlet i traktatens artikel 107, stk. 1, og er uforenelig med det indre marked. — Det fastslås, at Kommissionens afgørelse af 19. januar 2015 vedrørende statsstøttesag Sa.35842 (2014/c) (ex 2012/NN) (4 951 838,25 EUR) i henhold til artikel 263 TEUF og 264 TEUF er ugyldig, for så vidt som den fastsætter operationelle foranstaltninger til tilbagesøgning fra den italienske stats side, — Kommissionen tilpligtes at betale de af C.S.T.P. — Azienda della Mobilità S.p.A. — under særlig administration afholdte omkostninger.</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	04.03.20
C-655/18	<p>Schenker 1. Skal artikel 242, stk. 1, litra a) og b), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 952/2013 af 9. oktober 2013 om EU-toldkodeksen fortolkes således, at tyveri af varer, der er henført under toldoplagsproceduren, under de omstændigheder, der gør sig gældende i hovedsagen, udgør en unddragelse fra toldoplagsproceduren, som medfører pålæggelse af en finansiell sanktion mod bevillingshaveren for en toldretlig overtrædelse? 2. Har pålæggelsen af betaling af værdien af de varer, der er genstand for toldovertrædelsen – her: unddragelse fra toldoplagsproceduren – karakter af en administrativ sanktion som omhandlet i artikel 42, stk. 1 og 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 952/2013 af 9. oktober 2013 om EU-toldkodeksen, og er en national lovgivning, der fastsætter en sådan betaling ud over pålæggelsen af den finansielle sanktion, lovlig? Opfylder denne lovgivning det effektivitetskriterium, proportionalitetskriterium og afskrækkelseskriterium, der er indeholdt i forordningens artikel 42, stk. 1, andet punktum, vedrørende sanktioner for overtrædelser af EU's toldretlige forskrifter?</p>	Toldstyrelsen	Dom	04.03.20
Forenede sager C-807/18 og C-39/19	<p>Telenor Magyarorszá g m.fl. 1) Skal en handelsaftale mellem en udbyder af internetadgangstjenester og en slutbruger, hvorefter udbyderen anvender en nultakst på slutbrugeren i forbindelse med bestemte applikationer (dvs. at den trafik, der genereres af en bestemt applikation, ikke medregnes med henblik på dataforbruget og heller ikke nedsætter hastigheden, når den aftalte datamængde er brugt), og hvorefter denne udbyder udøver en forskelsbehandling i henhold til betingelserne i den handelsaftale, der er indgået med den endelige forbruger, som udelukkende vedrører den slutbruger, der er part i denne aftale, og ikke slutbrugere, der ikke er part heri, fortolkes i lyset af artikel 3, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/2120 af 25. november 2015 om foranstaltninger vedrørende adgang til det åbne internet og om ændring af direktiv 2002/22/EF om forsyningspligt og brugerrettigheder i forbindelse med elektroniske kommunikationsnet og -tjenester</p>	Klima-, Energi-, og Forsyningsministeriet Energistyrelsen	GA	04.03.20

	<p>og forordning (EU) nr. 531/2012 om roaming på offentlige mobilkommunikationsnet i Unionen (herefter »forordningen«)?</p> <p>2) Såfremt det første præjudicielle spørgsmål besvares benægtende, skal forordningens artikel 3, stk. 3, da fortolkes således, at det for at konstatere, at der foreligger en tilsidesættelse – ligeledes i betragtning af syvende betragtning til forordningen – er nødvendigt at foretage en vurdering på grundlag af indvirkningen og markedet med henblik på at afgøre, om de foranstaltninger, som udbyderen af internetadgangstjenester har truffet, reelt – og, i så fald, i hvilket omfang – begrænser de rettigheder, som slutbrugerne er tillagt i henhold til forordningens artikel 3, stk. 1?</p> <p>3) Skal forordningens artikel 3, stk. 3, uanset det første og det andet præjudicielle spørgsmål, fortolkes således, at det forbud, der er fastlagt i nævnte bestemmelse, er af ubetinget, generel og objektiv karakter, således at dette forbyder enhver trafikstyringsforanstaltning, der indfører forskelle mellem bestemte former for internetindhold, uanset om udbyderen af internetadgangstjenester fastlægger disse forskelle gennem en aftale, en handelspraksis eller en anden form for adfærd?</p> <p>4) Såfremt det tredje spørgsmål besvares bekræftende, kan det da også fastslås, at der foreligger en tilsidesættelse af forordningens artikel 3, stk. 3, alene på grundlag af den omstændighed, at der foreligger en forskelsbehandling, uden at det er nødvendigt at foretage en vurdering af markedet og af indvirkningen, og at det derfor i så fald er unødvendigt at foretage en vurdering i henhold til forordningens artikel 3, stk. 1 og 2?</p>			
C-61/19	<p>Orange Romania</p> <p>1. Hvilke betingelser skal være opfyldt for, at en viljetilkendegivelse kan opfattes som en specifik og informeret viljetilkendegivelse som omhandlet i artikel 2, litra h), i Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger?</p> <p>2. Hvilke betingelser skal være opfyldt for, at en viljetilkendegivelse kan opfattes som en frivillig viljetilkendegivelse som omhandlet i artikel 2, litra h), i Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger?</p>	Energistyrelsen Patent- og Varemærkestyrelsen	GA	04.03.20
Forenede sager C-674/18 og C-675/18	<p>TMD Friction m.fl.</p> <p>1) Tillader artikel 3, stk. 4, i Rådets direktiv 2001/23/EF af 12. marts 2001 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varetagelse af arbejdstagernes rettigheder i forbindelse med overførsel af virksomheder eller bedrifter eller af dele af virksomheder eller bedrifter i tilfælde af overførsel af en virksomhed efter indledningen af en insolvensbehandling af virksomhedsoverdragerens formue i national ret, som principielt bestemmer, at artikel 3, stk. 1 og 3, i direktiv 2001/23/EF også finder anvendelse på arbejdstageres ret til ydelser i forbindelse med alderdom og invaliditet eller ydelser til efterladte i henhold til supplerende faglige eller tværfaglige forsikringsordninger i forbindelse med overførsel af en virksomhed, en begrænsning, således at erhververen ikke hæfter for rettigheder, som er baseret på beskæftigelsesperioder før indledningen af insolvensbehandlingen?</p>	Beskæftigelsesministeriet Erhvervsstyrelsen	GA	05.03.20

<p>2) Såfremt det første præjudicielle spørgsmål besvares bekræftende: Følger de foranstaltninger, som i henhold til artikel 3, stk. 4, litra b), i direktiv 2001/23/EF er nødvendige for at beskytte arbejdstagernes interesser for så vidt angår helt eller delvis erhvervet ret til ydelser i forbindelse med alderdom, i henhold til supplerende faglige eller tværfaglige forsikringsordninger, i tilfælde af overførsel af en virksomhed efter indledning af en insolvensbehandling af virksomhedsoverdragerens formue af det beskyttelsesniveau, som kræves i henhold til artikel 8 i Europa- Parlamentets og Rådets direktiv 2008/94/EF af 22. oktober 2008 om beskyttelse af arbejdstagerne i tilfælde af arbejdsgiverens insolvens? 3) Såfremt det andet præjudicielle spørgsmål bevares benægtende: Skal artikel 3, stk. 4, litra b), i direktiv 2001/23EF fortolkes således, at de nødvendige foranstaltninger for at beskytte arbejdstagernes interesser for så vidt angår helt eller delvis erhvervet ret til ydelser i forbindelse med alderdom i henhold til supplerende faglige eller tværfaglige forsikringsordninger er truffet, når national ret bestemmer, at</p> <ul style="list-style-type: none"> – forpligtelsen til i fremtiden at udbetale en ydelse i forbindelse med alderdom i henhold til supplerende faglige eller tværfaglige forsikringsordninger til en arbejdstager, som er omfattet af overførslen af en virksomhed under insolvensbehandling, principielt overgår til virksomhedserhververen, – virksomhedserhververen hæfter for fremtidige pensionskrav i det omfang, hvori disse er baseret på beskæftigelsesperioder i virksomheden efter indledningen af insolvensbehandlingen, – den instans, som i henhold til national ret sikrer pensioner i tilfælde af insolvens, i dette tilfælde ikke skal dække den del af de fremtidige pensionskrav, som er erhvervet før indledningen af insolvensbehandlingen, og – arbejdstageren kan påberåbe sig retten til værdien af den del af sit fremtidige pensionskrav, som er erhvervet før indledningen af insolvensbehandlingen, i forbindelse med overdragerens insolvensbehandling? <p>4) Når national ret bestemmer, at artikel 3 og 4 i direktiv 2001/23/EF i tilfælde af overførsel af en virksomhed også skal anvendes under en insolvensbehandling, finder artikel 5, stk. 2, litra a), i direktiv 2001/23/EF da anvendelse på arbejdstagernes pensionsrettigheder i henhold til supplerende faglige eller tværfaglige forsikringsordninger, der allerede er opstået før indledningen af insolvensbehandlingen, men først medfører en ret til ydelser for arbejdstagerne, når den begivenhed indtræder, der udløser retten til pension, og dermed først på et senere tidspunkt?</p> <p>5) Såfremt det andet eller det fjerde præjudicielle spørgsmål besvares bekræftende: Omfatter det minimumsbeskyttelsesniveau, som medlemsstaterne skal sikre i henhold til artikel 8 i [direktiv 2008/94], også en forpligtelse til at sikre pensionsrettigheder, som i henhold til national ret endnu ikke var juridisk erhvervet ved indledningen af insolvensbehandlingen, og som i det hele taget kun erhverves juridisk i kraft af, at arbejdsforholdet ikke afsluttes i forbindelse med insolvensen?</p> <p>6) Såfremt det femte præjudicielle spørgsmål besvares bekræftende: Under hvilke omstændigheder kan de tab, som den tidligere arbejdstager har lidt på grund af arbejdsgiverens insolvens for så vidt angår ydelserne fra den erhvervstilknyttede pension, anses som åbenbart uforholdsmæssige og dermed</p>			
---	--	--	--

	<p>forpligte medlemsstaterne til at sikre en minimumsbeskyttelse imod dem i henhold til artikel 8 i direktiv [2008/94], selv om arbejdstageren modtager mindst halvdelen af de ydelser, der følger af vedkommendes akkumulerede pensionsrettigheder?</p> <p>7) Såfremt det femte præjudicielle spørgsmål besvares bekræftende: Sikres en beskyttelse af arbejdstagernes pensionsrettigheder, som er nødvendig i henhold til artikel 3, stk. 4, litra b), i direktiv [2001/23] eller artikel 5, stk. 2, litra a), i direktiv [2001/23], og som er sidestillet med artikel 8 i direktiv [2008/94], også, når denne beskyttelse ikke følger af national ret, men kun af en direkte anvendelse af artikel 8 i direktiv [2008/94]?</p> <p>8) Såfremt det syvende præjudicielle spørgsmål besvares bekræftende: Har artikel 8 i direktiv [2008/94] også direkte virkning, således at den kan påberåbes af en individuel [arbejdstager] ved den nationale ret, når vedkommende ganske vist modtager mindst halvdelen af de ydelser, der følger af vedkommendes akkumulerede pensionsrettigheder, men de tab, som vedkommende lider på grund af arbejdsgiverens insolvens, alligevel skal anses som uforholdsmæssige?</p> <p>9) Såfremt det ottende præjudicielle spørgsmål besvares bekræftende: Skal en privatretligt organiseret institution anses som et offentligt organ i en medlemsstat, når medlemsstaten — på bindende vis for arbejdsgiveren — har udpeget den pågældende institution som den instans, der sikrer arbejdsmarkedspensioner i tilfælde af insolvens, og institutionen er underlagt det statslige finanstilsyn og opkræver de nødvendige insolvenssikringsbeløb fra arbejdsgiverne i henhold til offentlig ret, og på samme måde som en myndighed kan tilvejebringe betingelserne for iværksættelse af tvangsfuldbyrdelse gennem en forvaltningsakt?</p>			
C-679/18	<p>OPR-Finance</p> <p>1) Er bestemmelserne i artikel 8 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008 om forbrugerkreditaftaler og om ophævelse af Rådets direktiv 87/102/EØF, sammenholdt med dette direktivs artikel 23, til hinder for national lovgivning, som bestemmer, at hvis kreditgiver ikke overholder sin forpligtelse til at foretage en vurdering af forbrugerens kreditværdighed, inden kreditaftalen indgås, er sanktionen, at kreditaftalen er ugyldig, samt at forbrugeren har pligt til at tilbagebetale hovedstolen til kreditgiveren på et tidspunkt, der er passende i forhold til forbrugerens økonomiske evne, idet sanktionen (kreditaftalens ugyldighed) dog kun finder anvendelse, hvis forbrugeren påberåber sig den (dvs. gør gældende, at aftalen er ugyldig) inden for en forældelsesfrist på tre år?</p> <p>2) Pålægger bestemmelserne i artikel 8 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008 om forbrugerkreditaftaler og om ophævelse af Rådets direktiv 87/102/EØF, sammenholdt med dette direktivs artikel 23, en national ret af egen drift at anvende sanktionen i national lovgivning for kreditgiverens manglende overholdelse af forpligtelsen til at vurdere forbrugerens kreditværdighed (dvs. selv hvis forbrugeren ikke påberåber sig sanktionen)?</p>	Finanstilsynet	Dom	05.03.20
C-135/19	<p>Pensionsversicherungsanstalt</p> <p>1. Skal den østrigske rehabiliteringsydelse i henhold til bestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 883/2004 af 29. april 2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger kvalificeres som</p>	Beskæftigelsesministeriet Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	05.03.20

	<p>– ydelse ved sygdom i henhold til forordningens artikel 3, stk. 1, litra a),</p> <p>– ydelse ved invaliditet i henhold til forordningens artikel 3, stk. 1, litra c), eller</p> <p>– arbejdsløshedsydelse i henhold til forordningens artikel 3, stk. 1, litra h)?</p> <p>2. Skal forordning (EF) nr. 883/2004 set i lyset af primærretten fortolkes således, at en medlemsstat i sin egenskab af tidligere bopæls- og beskæftigelsesstat har pligt til at udrede ydelser som den østrigske rehabiliteringsydelse til en person med bopæl i en anden medlemsstat, når den pågældende har optjent størstedelen af sine forsikringsperioder for så vidt angår områderne sygdom og pension som beskæftiget i denne anden medlemsstat (efter at vedkommende for mange år siden flyttede sin bopæl til denne medlemsstat) og ikke har oppebåret nogen ydelser fra den tidligere bopæls- og beskæftigelsesstats syge- og pensionsforsikring siden da?</p>			
C-212/19	<p>Compagnie des pêches de Saint-Malo</p> <p>1. Skal Kommissionens beslutning af 14. juli 2004 fortolkes således, at kun nedsættelsen af arbejdsgiverbidragene er uforenelig med fællesmarkedet, fordi nedsættelsen af lønmodtagerbidragene ikke kommer virksomhederne til gode og derfor ikke kan falde ind under anvendelsesområdet for artikel 107 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, eller således, at også nedsættelsen af lønmodtagerbidragene er uforenelig?</p> <p>2. Såfremt Domstolen finder, at Kommissionens beslutning skal fortolkes således, at nedsættelsen af lønmodtagerbidragene også er uforenelig, skal virksomheden da anses for at have nydt godt af den fulde nedsættelse eller alene en del heraf? Hvordan skal denne del i givet fald ansættes? Har medlemsstaten pligt til at kræve tilbagebetaling fra de berørte lønmodtagere af hele eller den del af støtten, der er kommet dem til gode?</p>	Miljø- og Fødevareministeriet Energistyrelsen	GA	05.03.20